

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Διςσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλον Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Jules Lermine: Α. Β. — Ἀλεξάνδρου Σ. Ποῦσκιη: Η ΒΟΛΗ, μετάφρασις Ἀγαθοκλέους Γ. Κωνσταντινίδου. (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἦν καρφωμένος εἰς τὴν οὐραν. (Σελ. 226).

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{του} ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Ἀριστείδης Κεσέρ μαθὼν τὴν εἶδῃσιν ἠσθάνθη ζωηρὰν χαρὰν.

Θὰ παρίστατο εἰς πραγματικὴν μάχην, ἥτις θὰ παρεῖχεν αὐτῷ ἀξιόλογον θέμα ἱχνογραφημάτων.

Ὁ εἰσαγγελεύς ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ ἔχαιρεν ἐνδομύχως ὅτι τὸ ὄνομά του θὰ ἐφημιζέτο εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς Γαλλίας.

Ὅτε ὁ λοχαγὸς Βαλιγὰν διήλθε πρὸ τοῦ πύργου Σαιν Ζιλδὰς ἡ ἀκολουθία του παρίστα θέαμα ἐπιβλητικόν. Συνίστατο αὐτὴ ἐκ τριακοντάδος χωροφύλακων πεζῶν ἐν πολεμικῇ περιβολῇ καὶ εἴκοσι πέντε ἵππέων, μὴ ὑπολογιζομένης τῆς ἐνωμοτίας τοῦ Μισό, ἥτις θὰ συνήντα τὴν συνοδίαν εἰς Πενοέ.

Ἐν τῷ πύργῳ ἐβασίλευεν ἐσχάτη ἀπελπισία. Πάντες ἠγνόουν πού ν' ἀποδώσῃσι τὸν φόνον τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ.

Οἱ θεράποντες εὗρον περὶ τὴν Μαγευμένην Πέτραν τὰ τεμάχια τοῦ γραμματίου τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, ὅπερ, εἶχε σχίσει ὁ Κορεντίνος.

Ἡ μαρκησία ἐκλαίει πικρῶς, ἐξεμυστηρεύετο δὲ τὰ πάντα εἰς τὸν στρατηγόν.

Διέβλεπον θλιβερὰν ἐρωτικὴν ἱστορίαν εἰς τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο τέλος.

Ὁ στρατηγὸς ἐν τούτοις συνεπάθει ἔτι διὰ τὸν ὄρατον Κερανδάλ, ὃν πολλὰκις εἶχε συναντήσει.

— Δ' Ἐστρέλ, εἶπεν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπλησίασε.

— Στρατηγέ μου;

— Θέλεις νὰ μὲ συνοδεύσῃς;

Ὁ λοχαγὸς ἐδίστασεν.

— Ἀλλά, στρατηγέ μου... ἐφέλισε.

— Δὲν φοβεῖσαι;

— Ὅχι βεβαίως.

— Ἐμαθες τί περὶ τῆς μικρᾶς;

— Ἄγνωσθ' εὐρίσκεται. Ἴσως εἶναι μαζὺ μὲ τοὺς ληστές.

— Πηγαίνωμεν νὰ ἴδωμεν;

Ὁ Βινίχ ἐπλησίασε.

— Θὰ σὰς ἀκολουθήσω, στρατηγέ μου, ἂν θέλετε. Ἀλλ' οὐδὲν θὰ κατορθώσητε. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐξ ὄρειχαλκου καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς κανένα τὴν εἴσοδον.

Ὁ λοχαγὸς Βαλιγὰν καὶ ἡ συνοδία του διήρχοντο τὸ δάσος.

Ὁ μικρὸς Ζοσίλ ἰδὼν αὐτοὺς ἀνέκραξεν:

— Ἐρχονται, ἔρχονται οἱ ἐχθροί.

Ὁ Ἰάκωβος ἐμέτρησεν αὐτούς.

— Πενήντα, εἶπε. Δὲν εἶναι πολλοί. Δὲν θ' ἀποθάνωμεν σήμερον.

Καὶ ἀποτεινόμενος τῷ μικρῷ ὑπηρέτῃ:

— Φύγε, Ζοσίλ. Φύγε γρήγορα.

Ὁ Ζοσίλ ἀνηγέρθη.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπε. Θέλω νὰ ἴδω.

— Μείνε λοιπὸν καὶ κρύψου. Θὰ μοι δίδεις τὰ ὄπλα.

— Τί θὰ συμβῇ; ἔλεγεν ὁ στρατηγὸς συγκεκινημένος τῷ Βινίχ.

— Φοβερὰ πράγματα, στρατηγέ μου. Οἱ Κερανδάλ εἶναι λέοντες καὶ ὀπλισμένοι.

— Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ τότε, συνεπέρανεν ὁ Σαμβερζό. Ἄς ἴδωμεν.

Ὁ Ἰάκωβος παρετήρει τὸν ὀρίζοντα.

Ἀλλ' ἡ προσδοκία του ἦν ματαία.

Ὁ δ' Ἐστρέλ εἶχε κλεισθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἦτο μεσημβρία.

Ἡ ἀμάξα τῶν δικαστῶν ἀφικνεῖτο πλησίον τῆς πλατείας τοῦ Πενοέ, ἔνθα ἤδη ὁ στρατὸς τοῦ λοχαγοῦ Βαλιγὰν ἦν παρατεταγμένος.

Ἀφοῦ κατήλθον ὁ εἰσαγγελεύς λίαν ἠρεμος, ὁ ἀνακριτὴς λίαν τεταραγμένος καὶ ὁ γραμματεὺς λίαν περίεργος, τὸ φορεῖον ἀπεμακρύνθη καὶ ἐκρύβθη ὀπισθεν τῶν τοίχων τῆς ἐκκλησίας.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ ἱερεὺς τοῦ Πενοέ ἐξῆλθε τοῦ πυλῶνος τῆς ἐπαύλευς, οὐτινος ἡ θύρα μόλις ἀνοιχθεῖσα ἐπανεκλείσθη πάλιν.

Ὁ ταλαίπωρος ἱερεὺς εἶχε μεταβῆ ἵνα ἰκετεύσῃ τοὺς φίλους αὐτοῦ νὰ μὴ ἀντισταθῶσιν, ἀλλὰ νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν.

Πάντες ἦσαν διατεθειμένοι νὰ ὑπεραπισθῶσιν αὐτούς.

Εὐκόλως λοιπὸν θὰ ἐξηφανίζοντο.

Οἱ Κερανδάλ ὅμως ἦσαν ἀκαμπτοί.

Ὁ Ἰβὲ ἐφάνετο ὁ σταθερότερος.

— Νὰ μὲ σύρουν δύο χωροφύλακες! ποτέ!

Ὁ ἱερεὺς λοιπὸν ἔφερε τοῖς δικασταῖς τὴν τελευταίαν τῶν Κερανδάλ ἀπόφασιν.

Ἡθέλησε νὰ πείσῃ τὰς γυναῖκας ν' ἀπέλθωσιν.

Ἡ Ἀγνή εἶχε ριφθῆ εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Κορεντίνου, ἡ δὲ Ροζίνα εἰς τὸν τοῦ Ἰβ.

Ἡ Μαριάννα ἠγνόει τὰ συμβαίνοντα, ἐν ἀναισθησίᾳ διατελοῦσα.

Ὁ στρατηγὸς ἐφάνη, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱερεὺς ἔλεγε τῷ κυρίῳ δὲ Βουζιέρ καὶ τῷ λοχαγῷ ὅτι εἰς μάτην ἀπέβησαν αἱ προσπάθειαι του.

Δὲν ὑπελείπετο αὐτῷ ἢ ν' ἀποσυρθῇ.

Ἐπεκράτησε τότε ἐπίσημος σιγή, μεθ' ἧς ἀντήχησαν τὰ τύμπανα.

Ὁ εἰσαγγελεύς, σοβαρὸς, ἐστράφη πρὸς τὸν λοχαγὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Πράξατε τὸ καθήκόν σας.

Καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ γραμματέως ἀπεμακρύνθη.

Τέσσαρες χωροφύλακες ἐπροχώρησαν πρὸς τὸν πυλῶνα ὀπλισμένοι διὰ πελέκων.

Τὸ παράθυρον ἠνοίχθη καὶ ὁ Ἰβ ἐφάνη ἄοπλος.

Ἡ Ροζίνα ἐκράτει αὐτὸν πάντοτε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Μὴ ἐγγίσετε τὴν οἰκίαν, εἶπεν.

Εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα δὲν ἐγγυῶμαι διὰ τὴν ζωὴν σας.

Κρότος πελέκεως ἐπὶ τῆς θύρας ἀπήντησε τῇ ἀπειλῇ ἐκείνῃ.

Τῇ αὐτῇ ὁμως στιγμῇ πυροβολισμὸς ἐρρίφθη ἀπὸ τινος πυργίσκου τῆς ἐπαύλευς καὶ ὁ βραχίον, ὁ κρατῶν τὸν πέλεκυν, συνετρίβη.

— Πῦρ! διέταξεν ὁ λοχαγός.

Οἱ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ὡς εἰς μάχην.

Αἱ σφαῖραι τῶν σασιπῶ προσέκρουον ἐπὶ τοῦ γρανίτου, θραύουσαι τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων.

Ἀπὸ τοῦ πρώτου πυρὸς ὁ Ἰβ ἐξέβαλε φοβερὰν κραυγὴν.

Ἡ Ροζίνα κατέπεσε πρὸ τῶν ποδῶν του.

Σφαῖρα ἐπληξεν αὐτὴν θανασίμως εἰς τὸ στήθος.

Ὁ Ἰβ τότε ἐγένετο ἐξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς.

Ἐνηγκαλίσθη ἀπειλιὰς τὴν φίλιν του, ἠσπασθῆ αὐτὴν εἰς τὸ στόμα, καὶ λαβῶν ὄπλον ἐμιμήθη τοὺς ἀδελφούς του, οἵτινες ὄλονεν ἐπυροβόλουν εὐστόχως.

Αἱ σφαῖραι αὐτῶν παρήγαγον καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα.

Εἰς τινα τῆς ὥρας λεπτά, ὁ μικρὸς τοῦ Βαλιγὰν στρατὸς ἀποδεκατισθεὶς ὑπεχώρησε ζητῶν καταφυγὴν εἰς τὰς καλύβας τοῦ χωρίου.

Ἡ πλατεῖα ἦν ἀπρόσιτος.

Ὁ Μισό εὐρίσκετο μακρὰν τῆς προσβολῆς.

— Ἰδοὺ ἐνωμοτάρχᾳ, ἔλεγεν ὁ Κρελούς, δὲν σὰς εἶπα ὅτι εἶναι δύσκολον τὸ πρᾶγμα. Ἰδοὺ ἐφρονεῖθησαν οἱ ἡμίσεις ἐκ τῶν ἀνδρῶν μας.

Οἱ προσβαλόντες τὴν εἴσοδον χωροφύλακες εἶχον κρυβῆ εἰς τινα γωνίαν τοῦ πυλῶνος παραιτούμενοι τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἄλλοι ἐκ τῶν συντρόφων των, ἐπιχειρήσαντες ν' ἀναρριχηθῶσι διὰ τῶν τοίχων, δὲν ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι, καταρριφθέντες εἰς τὰς τάφρους ὑπὸ τῶν σφαιρῶν τῶν πολιορκουμένων.

Οἱ ὑπερασπισταὶ λοιπὸν τοῦ νόμου διετέλου εἰς λίαν κρίσιμον θέσιν.

Ἦδη ἐσκέπτοντο ὄχι πῶς νὰ προσβάλωσιν, ἀλλὰ πῶς νὰ ὑπερασπισθῶσιν.

Ὁ Μισὸ μετὰ τῶν χωροφυλάκων τοῦ Ἰσταντο ὀπισθεν τῶν τοίχων τοῦ σιδηρουργείου. Ὁ Καουσὰκ ἐπέτα ἐκ χαρᾶς, ὁ δὲ Κρελούς, μὴ τολμῶν νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐχαρίστησίν του, ἠγάλλετο ἐνδομύχως.

Ὁ ἀξίωματικὸς ἀμνηχανῶν ἐπὶ τῆ τοιαύτῃ ἀντιστάσει καὶ βλέπων τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ καταλάβῃ βίᾳ τὴν οἰκίαν μετέβη ἵνα συμβουλευθῇ τὸν εἰσαγγελέα.

Ἡ ἀμαξία ἦτο κεκρυμμένη μακρὰν, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ θεάτρου τῆς μάχης.

— Λοχαγέ μου, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς, δὲν μὲ ἀφορᾷ ἡ στρατιωτικὴ ἐνέργεια. Ὁ γενναῖος διοικητὴς Κορνουλιὲ πολὺ ὀλίγον ὡς φαίνεται ἐξετίμησε τοὺς Κερανδάλ. Εἶναι ἴσως μεγάλοι κακοῦργοι, δὲν γνωρίζω ἔτι, ἀλλ' ἂν εἶχομεν πολλοὺς τοιούτους ἀνδρας δὲν θὰ ἐχάναμεν τὴν Ἀλσατίαν καὶ τὴν Λωραίνην. Ἄν ἡ μάχη τοῦ Πενοὲ ἀπωλεσθῇ ἄς ὑποχωρήσωμεν. Θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι οἱ τρεῖς ἐχθροὶ δὲν θὰ μᾶς καταδιώξωσιν. Ἄλλως τε καὶ αὐτοὶ θὰ εὐρίσκωνται ἐν ἀμνηχανίᾳ ὡς εἶ ἦσαν φυλακισμένοι.

Ὁ ἱερεὺς ἐστάλη διὰ διαπραγματεύσεις.

Ἡ Ροζίνα ἦν νεκρά.

Οἱ ἄλλοι δὲν εἶχον πληγωθῆ.

Ὁ Ἰβ, γονυπετὴς πλησίον ἐκείνης, ἦν ἐλάτρευς, δὲν ἔκλαιεν.

Ἦτο ἤδη ἔνοχος ὡς ἡ ἀδελφή του, διότι καίτοι ὑπερησπίσθη τὸ ἄσυλόν του οὐχ ἦττον ἦν φρονεὺς ἀπέναντι τοῦ νόμου.

Ὁ μικρὸς Ζοσίλ ἦν πλήρης δόξης.

Ἐβόηθη τὸν Ἰάκωβον μετὰ δραστηριότητος εἰδοποιῶν αὐτὸν διὰ τὰς κινήσεις τῶν ἐχθρῶν καὶ δίδων αὐτῷ τὰ ὄπλα του, ἐνῶ ἡ Ἀγνή, λίαν ἐξηγερμένη, τὴν αὐτὴν παρεῖχεν ὑπηρεσίαν τῷ ἀδελφῷ τῆς Κορεντίνας.

Ἐξῶ τὸ θέαμα ἦν θλιβερόν.

Ἡ πλατεῖα ἦν πλήρης τραυματιῶν, αἱ δὲ καλύβαι εἶχον μεταβληθῆ εἰς πρόχειρα νοσοκομεῖα.

Ὅτε ὁ καλὸς ἱερεὺς εἶδε τὸν μικρὸν ὑπηρέτην, μελανὸν ἐκ τῆς πυρίτιδος, εἶπεν αὐτῷ ἐπιπληκτικῶς :

— Πῶς, καὶ σύ! Πλύνε τὰς χεῖράς σου, οὐτιδανέ!

Ἡ ἀνακωχὴ συνεφωνήθη ἀνευ δυσκολίας.

Πάραυτα συνέβη περίεργον ἐπεισόδιον, ὅπερ βεβαίως εἰς οὐδένα πόλεμον συνέβη ποτέ.

Τὸ ἀμάξιον τοῦ Πενοὲ, τὸ μόνον τοῦ χωρίου, ἐξῆλθε τοῦ πυλῶνος ἐξευγμένον διὰ τῶν δύο ὠραιότερων ἵππων τῆς ἐπαύλεως καὶ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῶν καλοκάγαθων ἐκείνων πολεμίων, ἵνα μεταφέρωσι τοὺς πολεμίους αὐτῶν.

Εἶτα ἡ συνοδία τοῦ λοχαγοῦ Βαλιγὰν ὑπεχώρησε, μὴ ἀνησυχούσα διὰ τὰ ὀπισθεν αὐτῆς.

[*Ἐπεται συνέχεια].

JULES LERMINA

A. B.

[Συνέχεια]

— Ναί, αὐτό. Νομίζω ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἄλλοθι παρουσίας αὐτοῦ κατὰ τὴν ὄραν τοῦ ἐγκλήματος.

Βεβαίως τῷ ἐπανήρχετο ἡ μνήμη.

— Ἐλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν διεπράχθη τὸ ἐγκλημα, διήλθομεν πολλὰς ὥρας μαζύ.

— Μάλιστα. Καὶ ποῦ;

— Ἐν τῇ οἰκίᾳ μου... ὅπου ἐδείπνησεν ὁ Βαροδᾶς.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Ἐπανάλαβε κατὰ γράμμα τὴν κατάθεσίν του, ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ.

— Τότε, ἂν σὰς ἐννοῶ καλῶς (θὰ ἦτο δὲ δύσκολον νὰ ἔχη ἄλλως τὸ πρᾶγμα) περὶ τὴν δεκάτην τῆς ἐσπέρας ὁ κ. Βαροδᾶς ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν οἰκίαν σας, τοῦθ' ὅπερ ἀποκλείει τὸ δυνατόν τῆς παρουσίας του, κατὰ τὴν αὐτὴν ὄραν, εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος...

Ἄγαθὴ τύχη! ὁ δικαστὴς αὐτὸς ἐφαινετο ἐξ ἄπαντος εἰσερχόμενος εἰς καλὴν ὁδόν. Ὁ Πολλὲ τὸν ἠκολούθησεν ἐν αὐτῇ προθύμῳ ἐπαναλαμβάνων ἐν πρὸς ἐν πάντα τὰ ἐπιχειρήματα.

— Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων ἔχομεν καὶ ἄλλα, κύριε δικαστά, προέβην ἐγὼ αὐτὸς εἰς ἐξέτασιν, ἔχω μάρτυρας, οἵτινες θὰ ἐπιβεβαιώσωσι τὰ λεγόμενά μου... ἔνα ἀνθρακοπῶλην, ὁ ὅποιος εἶδε τὸν φίλον μου εἰσερχόμενον εἰς τὴν οἰκίαν μου τὰς ἑξ, ἔνα ὀδηγὸν λεωφορείου, ὅστις τὸν παρετήρησε μεταξὺ τῆς δεκάτης καὶ τέταρτον ἡ δεκάτης καὶ ἡμισείας.

— Ἐξαίρετα. Θὰ εὐαρεστηθῆτε, δὲν ἔχει οὕτω; νὰ ἐπαναλάβετε τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου.

Ὁ κ. Πολλὲ ἐδυσφόρησέ πως. Ἐπανήρχιζεν ἡ αὐτὴ σκηνή. Ἐ, λοιπὸν αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀφοῦ οὕτως ἔπρεπε, θὰ συνεζήτηι, τί διάβολον, θὰ ὑπεστήριζε τοὺς λόγους του — τὴν ἀλήθειαν — ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Βαροδᾶ. Θὰ τὸν ἔσωζε, παρὰ τὴν θέλησίν του. Ἄν αὐτὸς ἐφαινετο τόσον τρελλός, ὥστε νὰ θέλῃ νὰ καταστραφῇ, οἱ ἄλλοι δὲν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν τρέλλαν.

— Μάλιστα, κύριε δικαστά.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκλινεν αὐθις ἐπὶ τῶν σημειώσεών του.

Ὁ Βαροδᾶς εἰσῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ φύλακος.

Καίτοι δ' ἴστατο εὐθυτενῆς, βαδίζων διὰ βήματος ἀσφαλοῦς καὶ σταθεροῦ, κάμπτων μάλιστα τοξοειδῶς τοὺς ὤμους αὐτοῦ, οἵτινες συνήθως ἦσαν κεκυρτωμένοι, ὡς πάντων τῶν ἀπὸ τοῦ βίου κεκμηκότων, ἐν τούτοις ὁ Πολλὲ, ὅστις καλῶς ἐγνώριζεν αὐτόν, ἐξηκριβώσεν ἐπὶ τοῦ

προσώπου αὐτοῦ τὰ ἴχνη ὀδυνηρῶν βασάνων.

Οἱ δύο ἀνδρες παρετήρησαν ἀλλήλους, ὁ μὲν Πολλὲ ἐκδηλῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἄπασαν τὴν φιλίαν, ἄπασαν τὴν ζωηρὰν αὐτοῦ ἀφοσίωσιν ὁ δ' ἕτερος ψυχρότατος, μόλις μειδιῶν, πρὸς ἐνδειξιν ἐγνωμοσύνης.

— Περὶ αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ κυρίου Βαροδᾶ θέλετε νὰ εἴπητε; ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς.

— Περὶ αὐτοῦ, μάλιστα. Τὸν γνωρίζω ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας. Δὲν δύναμαι λοιπὸν ν' ἀπατηθῶ.

— Διηγῆθητε λοιπὸν ὅ,τι μοὶ εἶπατε πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Πολλὲ ἐδίστασεν ἐπὶ δευτερόλεπτον, παρατηρῶν ἂν ἤθελε καταλάβῃ ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κατηγορουμένου σημεῖον, ἐπαναλαμβάνων αὐτῷ τὰς λέξεις τοῦ γραμματίου, ἐπιτάσσον αὐτῷ νὰ σιγήσῃ. Τίποτε. Ὁ Βαροδᾶς περιέμενεν ἀπλῶς.

Ὁ Πολλὲ ἀπεφάσισε ψελλίζων τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὁμίλων διέπραττεν ἀμαρτήματα κατὰ τῆς φιλίας. Τέλος ἐπανάλαβε τὰ πρᾶγματα, ὀρίζων τὰς ὥρας καὶ τὰς στιγμὰς, ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβέστερον.

Ὁ Βαροδᾶς ἔμεινεν ἀπαθής. Ὁ δικαστὴς εἶπε τότε :

— Ἠκούσατε. Ὁ κ. Πολλὲ εἶνε φίλος σας, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ὁ ἀρχαιότερος καὶ στενώτερος φίλος μου, ὑπέλαθεν ὁ κατηγορούμενος.

— Πειράξαι ν' ἀπατήσῃ τὴν δικαιοσύνην διὰ νὰ σὰς σώσῃ... ἡ λέγει τὴν ἀλήθειαν;

— Λέγει τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίνατο ὁ Βαροδᾶς, ὃν ὁ Πολλὲ διέκοψε διὰ κραυγῆς χαρᾶς.

Τέλος ὠμολόγει. Τέλος ἔμελλε νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν;

— Πῶς, εἶπεν ὁ δικαστὴς, αἱ διαβεβαιώσεις αὐταὶ συμβιβάζονται μὲ τὰς ὁμολογίας σας;...

— Εἶνε ζήτημα τετάρτων τινῶν τῆς ὥρας, εἶπεν ὁ Βαροδᾶς. Κατ' ἀρχὰς εἶχον ἀρνηθῆ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν κ. Πολλὲ, διὰ νὰ μὴ τὸν περιπλέξω ἀνωφελῶς. Ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια. Ἐχων κατ' ἀρχὰς σκοπὸν νὰ διαφύγω τὴν δικαιοσύνην, καὶ ὅταν ἀκόμη ἐνδείξεις ἤθελον ἐγερεθῆ ἐναντίον μου, εἶχον ἐγὼ αὐτὸς παρασκευάσῃ τὸ ἐπιχειρήμα τῆς ἄλλοθι παρουσίας μου, κινῶν εἰς τὰ ἔμπρὸς τὸν δείκτην τοῦ ἐκκρεμοῦς. Ὁ κ. Πολλὲ δὲν παρετήρησε τοῦτο. Ἄνεχώρησα ἐκ τῆς οἰκίας του τὴν ἐνάτην καὶ ἡμισείαν, ἴσως ὀλίγον πρότερον, ἔτρεξα εἰς λεωφορεῖον, ἀνέβην εἰς τὸ ἐπιστέγασμα αὐτοῦ καὶ ἐπλήρωσα φανερὰ τὴν θέσιν μου, προσθέτων τὸ σύνθημα φιλοδώρημα. Ἀλλὰ φθάσας εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀστέρος κατέβην, ἔλαβον ἀμαξίαν καὶ διηυθύνθη ὅπου γνωρίζετε. Τώρα ἔφθασα εἰς τὰς δέκα, δέκα καὶ τέταρτον δὲν εἰξεύρουσιν καὶ οἱ ἀνθρωποὶ, οἵτινες μὲ ἀνεγνώρισαν εἰς τὴν κλίμακα.

Ὁ Πολλὲ, κεχηνῶς, ἔμενε καταπεπληγμένος. Ὁ Βαροδᾶς ἀπῆντα εἰς πάντα, κατέστρεφε πάντα τὰ ἐπιχειρήματα, ἐξε-

* K

μηδένιζε τὰς συνειλεγμένας μαρτυρίας.

— Ἄλλὰ, εἶπεν ὁ δικαστής, πῶς ὁ κ. Πολλέ δὲν παρετήρησεν ὅτι τὸ ὠρολόγιόν του προῦχώρει κατὰ ἡμίσειαν ὥραν;

— Ἀκριβῶς, ἀνεφώνησεν ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος μετ' ἀπέλπιδος τόνου, ἐσταμάτησε τὴν νύκτα!

— Βλέπετε, κύριε δικαστά, ἐπανελάβην ὁ Βαροδᾶς. Οὐχ ἦτον εὐχαριστῶ τὸν φίλον μου — καὶ ἐπρόφερεν ἐντόμως τὴν λέξιν — διὰ τὸ διαβῆμα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὁμως οὐδὲν δύναται νὰ ὑπερισχύσῃ ἐναντίον τῶν γεγονότων.

Τί διενεοῖτο ὁ δικαστής; Τὰ βλέφαρα ἔχων ἡμίκλειστα ἐτήρει σιγὴν. Εἶτα δ' ἐπανέλαβε:

— Δὲν μὲν εἶπετε ἀκόμη, κ. Πολλέ, ὅτι ὁ κύριος Βαροδᾶς ἦτο, ἂν μὴ πλούσιος, τοῦλάχιστον ἀρετὰ εὐπορος;

— Ἄλλ' εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, ἀνεφώνησεν ὁ κ. Πολλέ. Πρὸ ἑξ μηνῶν ἀκόμη, ἐν ᾧ ἀντηλλάσσομεν ἐκμυστηρεύσεις, μοι εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴν κατάστασίν του· μοι εἶπεν ὅτι εἶχε περίπου δεκαπέντε χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα εἰς ὁμολογίας Ἐθνικᾶς.

— Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα κατὰ τὸ παρελθόν, εἶπε κατηφῶς ὁ κ. Βαροδᾶς. Ἄλλὰ πρὸ πολλοῦ ἀπώλεσα τὴν περιουσίαν ταύτην, ἐξοδευθεῖσαν εἰς πειράματα πολυδάπανα, τὰ ὅποια δὲν ἐπέτυχον... καὶ ἠναγκαζόμην ἕνεκα τούτου νὰ κάμνω δάνεια... καί, ὡς ἦτο φυσικόν, εἶχον ἀποκρύψῃ ταύτην τὴν... κατὰπτωσιν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου μου φίλου...

— Καὶ δὲν ἀπετάθητε πρὸς ἐμέ διὰ τὰ δάνεια ταῦτα! ἀνεφώνησεν ὁ Πολλέ. Ἄλλ' ἔχω εἰκοσι χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα ἐκ δημοσίων δανείων, ἐγώ! Τί νὰ κάμω!... Ἄ! αὐτὸ εἶνε κακόν, πάρα πολὺ κακόν!...

Ὁ Βαροδᾶς τώρα παρετήρει τὴν ὀροφὴν ἀδιάφορος.

Ἐξαίφνης δ' ἀνεφώνησεν ὁ κ. Πολλέ:

— Ἐ λοιπόν! Ὁχι! Κύριε δικαστά, ὄχι, ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ὅστις εἶνε τίμιος, εἶνε ἀγαθός, ὅστις ἔχει πάντα τὰ προτερήματα τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος... ὁ ἀνθρώπος αὐτός δὲν κατεστράφη, δὲν ἐξετέλεσεν ἀπέναντι παλαιοῦ φίλου τὴν ὕβριν τοῦ ν' ἀποταθῆ πρὸς ἕνα ἄτιμον τοκογλύφον... δὲν ἐσταμάτησε τὴν πορείαν τοῦ ἐκκρεμοῦς μου... δὲν ἐφόνευσε!... ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν περὶ τούτου!... Λέγω ὅτι ὁ Βαροδᾶς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην προκινδυνεύει, θυσιάζεται... διὰ τί; διὰ τίνα; Δὲν ξέρω τίποτε!... Ἄλλὰ τοῦτο συμβαίνει... καὶ ἄς προσέξῃ!... Ἐὰν ἀπαξ ἀποφασίσω νὰ ἐρευνήσω μὲ τὰ σωστά μου, θὰ εὔρω... θὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν... καὶ θὰ τὴν εἶπω!... καὶ ἄς συμβῆ ὅ,τι θέλει!...

— Ἄλλὰ θὰ σιγήσετε! ἀνεφώνησεν ὁ Βαροδᾶς παραφερθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίας ὀργῆς. Ὅλα αὐτὰ εἶνε μωρὰ καὶ ἀνόητα!... Ἐφόνευσα!... ἄς μὲ φονεύσωσι!... καὶ ἄς τελειώσωσιν ὅλα!...

Ἡ μανιώδης κραυγὴ κατέληξεν εἰς ὀλολυγμόν.

Ὁ Πολλέ ἠθάρθη ἐαυτὸν φρικῶντα.

Ἄ! ἂν ἦτο ὁ μόνος μετὰ τοῦ Βαροδᾶ ἤθελε συρῆθαι πρὸ τῶν ποδῶν του ἤθελε τοῦ ἀποσπᾶσθαι τὴν ὁμολογίαν του, καὶ ἂν παρ' ὅλα ταῦτα ἐπεθύμει ν' ἀποθάνῃ, ἔ, λοιπόν! Ἴσως ὁ Πολλέ ἤθελε συγκατατεθῆ εἰς τὴν θυσίαν του... Ἄλλὰ τί ἀπεδείκνυεν ὅτι ἐκεῖνοι, χάριν τῶν ὁποίων κατηγόρει ἐαυτόν, ἦσαν ἄξιοι τῆς ὑπερβολικῆς ταύτης γενναιότητος.

Ὁ δικαστής δὲν εἶχε διακόψῃ τὴν σκηρὴν ταύτην.

— Κύριε Πολλέ, εἶπε, δύνασθε ν' ἀποσυρῆθε; σὰς παρακαλῶ ὁμως νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆτε τῶν Παρισίων, καὶ σὰς ὑποχρῶ νὰ συμπληρώσετε τὰς πληροφορίες ὑμῶν. Θὰ σὰς προσκαλέσω ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Διατί ἔλεγε ταῦτα; μὴ καὶ αὐτός ἐπίστευεν εἰς τὴν εὐλοκίαν τοῦ μάρτυρος; Μὴ καὶ αὐτός ἀμφέβηκε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὁμολογιῶν τοῦ κατηγορουμένου;

Ὁ Βαροδᾶς ἦτο πελιδνός. Στραφέντος δ' ἐπὶ στιγμὴν τοῦ δικαστοῦ, ἔφερε τὰς δύο χεῖρας αὐτοῦ ἠνωμένας πρὸ τῶν χειλέων, ὅπερ ἦτο κίνημα παρακλήσεως, ἰκεσίας, στιγμιαίου, ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν φίλον του.

Ἐκρυσαν τὴν θύραν.

Ὁ κλητὴρ εἰσῆλθε καὶ ἐνεχείρισεν ἐπισκεπτήριον πρὸς τὸν ἀνακριτὴν· εἶτα δ' εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Ἡ κυρία αὕτη εἶνε μετὰ τοῦ υἱοῦ της. Ἐπιμένει ὅπως ὁ κύριος δικαστής τὴν δεχθῆ παρευθὺς... Ὁ κύριος γενικός εἰσαγγελεὺς τὴν συνιστᾷ εἰς τὸν κύριον δικαστήν...

Ὁ δικαστής εἶχεν ἀναγνώσῃ τὸ ὄνομα:

— Κυρία Βερνιέ, εἶπε. Ναί, μετὰ ἐν λεπτόν.

Ἡ κυρία Βερνιέ! ὁ Πολλέ καὶ ὁ Βαροδᾶς εἶχον ἀκούσῃ τὸ ὄνομα, ὁ μὲν ἐβόλλων ἀκούσιον ἀναφώνησιν, ὁ δ' ὀπισθοχωρῶν πρὸς τὴν θύραν, δι' ἧς εἶχεν εἰσελθῆ, δι' ἄλματος τοσοῦτον ὀρμητικοῦ, ὥστε ὁ φύλαξ, πιστεύων, δὲν εἰξέρω εἰς ὁποῖαν ἀπόπειραν δραπετεύσεως, ἔδραξεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὤμων.

— Ἐξαγάγετε τὸν κατηγορούμενον, εἶπεν ὁ δικαστής. Χαίρετε, κύριε Πολλέ.

Ὁ Πολλέ ἐστράφη περὶ αὐτόν, κλονούμενος, μὲ ὕφος ἀνθρώπου μεθύσου, μὴ εὐρίσκων τὴν θύραν.

Ἄλλ' αὕτη ἠνεψόθη καὶ εἰσῆλθεν ἡ κυρία Βερνιέ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της. Ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος τὴν εἶδε καὶ περιβάλλον αὐτὴν διὰ βλέμματος ταχέως, ἀνεγνώρισεν αὐτήν, οἶαν τὴν εἶχε περιγράψῃ αὐτῇ ἡ δεσποινὴς Καρδινιέ, θαυμασίως ὠραίαν ἐν τῷ ἐκ μαύρου βελούδου ἱματισμῷ αὐτῆς, ὅστις ὡς διὰ τύπου ἀπεκάλυπτε σῶμα θεᾶς, κρατούσης ὑψηλὰ τὸ ὠχρόν αὐτῆς πρόσωπον, τὸ φέρον ἐξαισίας γραμμὰς καὶ φωτιζόμενον διὰ δυο ὀφθαλμῶν, ἐν οἷς χρυσοὶ ἔπαλλον κέγχροι.

Τὴν παρετήρησεν εὐθύς κατὰ πρόσωπον, ὡς εἰ ἤθελε νὰ μετρήσῃ τὴν ἰσχὺν της. Ἄλλ' ὑπερήρανος καὶ ἐν τῇ ἀδιαφορίᾳ αὐτῆς, ἐνητένισε πρὸς αὐτὸν ἀτα-

ράχως καὶ μὲ βλέμμα περιφρονητικόν. Ὁ δικαστής εἶχεν ἐγερεθῆ καὶ ἤρχετο εἰς ὑπάντησιν αὐτῆς.

Ὁ κύριος Πολλέ ἐξερχόμενος προσέκρουσε πρὸς τοὺς δύο κομψοὺς κυρίους, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, ὅτινες πάντοτε ἔμενον προσδοκῶντες νὰ κληθῶσι καὶ ἤδη κατηρεῖς κατεκυλισθησαν ἐπὶ τινος θρανίου.

Ἐδραμεν ὡς παράφρων ἔξω τοῦ δικαστηρίου καὶ τὸν πρῶτον ἀτυνομικὸν κλητῆρα, ὃν συνήτησεν, ἠρώτησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλησιεστέρου τηλεγραφικοῦ γραφείου.

Ἐκεῖ ἔγραψε:

Ἄγαπητέ μοι, κύριε Λαμπλέν, πληροφορήσατέ με τηλεγραφικῶς, ποῖαν ἡμέραν ἐγένετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Βερνιέ; ἡ ἑορτὴ, περὶ ἧς ὠμίλουμ χθὲς ἐν τῷ καφεῖῳ «Πλούσιος». Μὴ ἔλθετε. Τηλεγραφήσατε μόνον».

Τὴν ἐσπέραν ἀμέσως ὁ Πολλέ ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ἔχουσαν οὕτω:

Ἄγαπητέ κύριε,

τὴν πέμπτην ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Ἀννης, ἐγένετο ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἑορτὴ, ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τῆς κυρίας Βερνιέ, φερούσης ἐσθῆτα ἐκ μεταξίνης βύσσου, χρώματος ἀργύρου καὶ πεποικιλμένην διὰ πτηνῶν».

Ὁ Πολλέ δὲν ἐξεπλάγη, καίπερ μὴ περιμένων τοσοῦτον λεπτομερῆ ἀπάντησιν.

Ἐνεκλείσθη ἐν τῷ γραφεῖῳ του, καὶ ἐκεῖ, ἐκ προμελέτης, ἀνευ δισταγμοῦ ἠνέψεν αὐθις τὸ γραφεῖόν του, ἔλαβε τὸν φάκελλον, ὃν πρὸ τινος τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ Βαροδᾶς, καὶ ἔθραυσε τὴν σφραγίδα.

Ἄλλὰ, διαπράττων τὸ ἐγκλημα τοῦτο, ἔτρεμεν ὡς παιδίον.

Z'

Τὴν ἐπομένην πέμπτην, περὶ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας, ἀμαξα ἐσταμάτα ἐν Ὠτέιλ, πρὸ τοῦ πτωχοκομείου τῆς Ἀγίας Ἐλισάβετ, ἀσύλου γερόντων ἢ πλουσίων ἐρημιτῶν, ἐγκαταλιπόντων πάσας τὰς θουρωδῶεις τοῦ κόσμου χαράς, ὅπως μὴ μεριμνῶσι πλέον εἰμὴ περὶ τῆς ὡς οἶόν τε μακροτέρας παρατάσεως τοῦ βίου αὐτῶν.

Ἡ κυρία Βερνιέ κατέβη ἐξ αὐτῆς, καί, ἀφοῦ συνοηθῆ μετὰ τῆς θυρωροῦ μοναχῆς, διητυθύνθη πρὸς τὸ διαμέρισμα, τὸ κατεχόμενον ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Καρδινιέ.

Ἦτο τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἡ κυρία Βερνιέ, ἐγκεκορδυλημένη ἐντὸς σισυρῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσα περιτετυλιγμένην διὰ πέπλου, ὅστις τῇ ἔδιδε, παρατηρουμένη ὀπισθεν, ὕφος σχεδὸν μοναδικόν, ἐπορεύετο διὰ τοῦ σταθεροῦ βήματος αὐτῆς, ὑφ' ὅ ἔτριζεν ἡ πάχνη, ἔχουσα ἐν ὄλῳ τῷ σώματί της, ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τῶν ὤμων, τὴν κύμανσιν ἐκείνην, ἣν ὁ λατίνος ποιητὴς διὰ μιᾶς λέξεως συνώψισεν: «Incessu patuit dea».

Ἡνέψεν, χωρὶς νὰ κρούσῃ, τὴν θύραν,

ἦν ἐγνώριζε καλῶς, καὶ ἐπορεύθη ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ, τῇ φερούσῃ πανταχοῦ τὰ σημεῖα γερωντικῆς φιλοκοσμίας, ἐνθα Ἰστατο ἡ δεσποινὶς Καρδινιέ, ἥτις τὴν περιέμενεν, ἀποστειλάσα εἰς αὐτὴν γραμματίον, οὐτινος οἱ ὄροι, προσυμφωνηθέντες, ἐσήμαινον ὅτι τὰ χρήματα ἦσαν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς.

Τὸ πῦρ ἐν τῇ ἐστίᾳ ἐσπινθηροβόλει.

Ἡ κυρία Βερνιέ, ἥτις ἐκρύωνεν, ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἔδρας, ἣν ἡ δεσποινὶς Καρδινιέ τῇ προσέφερεν.

— Πόσον σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε, διότι εὐηρεστήθητε νὰ μοὶ παρασχητε τὴν μικρὰν ταύτην ὑπηρεσίαν...

Εἶχεν ἀποβάλει τὴν καλύπτραν τῆς καὶ ἐφαίνετο μὲ τὸ θεῖον αὐτῆς πρόσωπον, τὸ ἅμα παραδόξον ὡς τὸ πρόσωπον σουλτάνου τῆς Ἀνατολῆς, καὶ χαρίεν ὡς τὸ πρόσωπον Παρισίνης.

Ἐμειδία, ἀποκαλύπτουσα μεταξὺ χειλέων, ὧν ἡ ἡλικία δὲν εἶχεν ἀλλοιώσει τὸ ζωηρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, ὀδόντας μικροὺς καὶ συμπεπυκνωμένους.

Ἡ γυνὴ αὐτὴ θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον εἰς τινὰ ἀλληγορίαν, τῆς ἀπαγωγῆς, ἂν, ἐν τοῖς παραδόξοις αὐτῆς ὀφθαλμοῖς, τὸ βλέμμα δὲν ἦτο μάλλον διαπεραστικὸν ἢ γοητευτικόν.

Ἡ φλόξ τῆς κόρης τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἔκαιε μάλλον ἢ ἐθέρμαινε.

Τῷ ὄντι, ἦσαν ὀφθαλμοὶ τῆς Σεμιράμιδος καὶ Αἰκατερίνης τῆς Β', οὐδαμῶς ὁμοῦ τῆς Κλεοπάτρας.

Ἡ δεσποινὶς Καρδινιέ, ἥς ἡ καλλονὴ εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἦτο ἡ ζῶσα ἀντίθεσις τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ἦπῃρχεν ἐν αὐτῇ σοδαρότης τις ἠδεῖα, θελκτικὴ, περιελκτικὴ καὶ προσέτι ἀξιοπρέπειά τις πηγαίουσα, τρόπον-τινὰ, ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεώς της, καὶ εἰς ἣν οὐδὲν εἶχε νὰ προσθήσῃ ἡ τέχνη τῶν ἐπιτηδεύσεων.

Ἐλαβεν ἀπὸ τῆς τραπέζης κιβωτίδιον, ὅπερ ἠνέφξεν.

— Διακόσιαι ἐξήκοντα εἴς χιλιάδες φράγκων, εἶπεν. Ἴδου ἡ σημείωσις τοῦ μεσίτου καὶ τὰ τραπέζογραμμάτια. Θέλετε νὰ τὰ μετρήσωμεν μαζῇ;

— Πρὸς τί; εἶπε μειδιῶσα ἡ κυρία Βερνιέ.

Ἐπανεκλείσει τὸ κιβωτίδιον, οὐτινος τὸ κάλυμα κατέπεσε μετὰ κρότου ξηροῦ.

Θὰ ἐπεθύμει ἴσως ν' ἀναχωρήσῃ παρευθὺς, ἀλλὰ «τὰ ἔθιμα τῆς εὐπρεπειᾶς» ἀντέβαινον εἰς τοῦτο.

— Ἄν ἐγνώριζετε, ἐπανελάβεν, ὁποῖας ἀμνηχανίας μὲ ἀπηλλάξατε διὰ τῆς φιλοφροσύνης ὑμῶν...

— Ὁ υἱὸς σὰς ἀνεχώρησεν;

— Ὅχι. Θὰ ἀφήσῃ τοὺς Παρισίους αὐριον τὴν πρωίαν, ὅπως ἐπιβιβάσθη τὸ Σάββατον ἐν Μασσαλίᾳ.

— Προχθὲς μοὶ ἐφάνης λίαν τεθλιμμένη διὰ τὸν χωρισμὸν αὐτόν... Τὸ ἐπήρατε ἀπόφασιν...

— Τί τὰ θέλετε. Τὰ παιδιὰ, ὅταν μεγαλώσουν καὶ φθάσουν εἰς τὴν ἡλικίαν του, δὲν δύνανται νὰ μένουν πάντοτε κολλη-

μένα εἰς τὰ μισοφύστανα τῶν μητέρων. Ἐπειτα, τῇ ἀληθείᾳ, ὡς σὰς εἶπον, ἐξ ὑπερβολικῆς πρὸς αὐτὸν στοργῆς θέλω νὰ τὸν ἀπαλλάξω, ἐπὶ τινὰ χρόνον, τῶν σκληροτήτων τοῦ πατρός του... Ὁ κύριος Βερνιέ εἶνε πρὸς αὐτὸν τόσῳ ἀδικός...

— Γνωρίζετε, εἶπε ξηρότατα ἡ δεσποινὶς Καρδινιέ ἀλλάσσουσα τὴν συνδιάλεξιν δι' ἀποτόμου μεταβολῆς, γνωρίζετε ὅτι ὁ κ. Ἀνδρέας Βαροδάς εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν, κατηγορούμενος ἐπὶ δολοφονίᾳ, καὶ ὑπὸ τὸ βῆρος κεφαλικῆς ποινῆς;

Ἡ κυρία Βερνιέ οὐδὲ κἂν ἐκινήθη. Οὐδεμίαν πυχὴν τοῦ προσώπου τῆς ἀνεσκίρτησεν. Ἀπεκρίνατο δὲ μόνον:

— Τῷ ὄντι, τὸ ἔμαθον διὰ τῶν ἐφημερίδων.

— Καὶ δὲν ἐξεπλάγητε πῶς ὁ τίμιος αὐτὸς ἄνθρωπος διέπραξε παρόμοιον ἔγκλημα;

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ κυρία Βερνιέ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γηραιὰν κόρην καὶ παρετήρησεν αὐτὴν ἀτενῶς.

— Εἶνε τόσος χρόνος, ἀπ' ὅτου δὲν ἤκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ κυρίου Βαροδά, εἶπεν, ὥστε ἀγνοῶ ἐντελῶς τὸν σημερινὸν χαρακτήρα του...

— Καὶ ἐν τούτοις ἄλλοτε τὸν ἐγνώρισατε καλῶς... εἰξέυρετε καλλίτερον παντὸς πόσον ἡ καρδιά του εἶνε εἰλικρινής, ἡ συνειδησίς του εὐθεῖα...

— Τῷ ὄντι, ἐγνώρισα πάντα ταῦτα. Ἀλλὰ τὰ ἔτη παρέρχονται καὶ δύνανται νὰ μεταβάλλωσι τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐλεγε ταῦτα διὰ τόνου φυσικοῦ, ὡς κατὰ τὴν συνηθεστάτην συνομιλίαν.

Ἡ κυρία Καρδινιέ ἐπανελάβε:

— Δὲν δύνασθε ν' ἀποβάλετε πᾶν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτοῦ. Εἰσθε πλουσία, ἔχετε σχέσεις μὲ ὅλας τὰς ἐπισημότητας τῶν Παρισίων, τὰς ἐχούσας μεγάλην μάλιστὰ ἐπιρροήν. Ἡθέλατε ἄρα συγκατεθῆ λοιπόν, ἂν σὰς παρεκάλουν, νὰ ἐπιχειρήσετε διὰ τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ;

— Ἀπατάσθε, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπισημότητας, τὰς ἐχούσας μεγάλην ἐπιρροήν, ἀγαπητῆ μου φίλη. Δὲν δύναμαι τίποτε.

— Καὶ μετὰ τοιαύτης γαλήνης ἠθέλατε μάθῃ τὴν καταδίκην, τὴν ἀποκεφάλισιν μάλιστὰ ἐκείνου, ὅστις τόσον σὰς ἠγάπησεν!

Ἡ κυρία Βερνιέ ἠγέρθη καὶ εἶπεν:

— Ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι τὰ πράγματα δὲν θὰ φθάσωσιν εἰς τοιοῦτον τραγικὸν τέλος... καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ μυριάκις.

Καὶ ἀπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κιβωτιδίου ὅπως τὸ λάβῃ μεθ' αὐτῆς.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Καρδινιέ.

Πορευθεῖσα δὲ πρὸς τὴν θύραν τοῦ βᾶθους ἠνέφξεν αὐτὴν:

— Εἰσέλθετε λοιπόν, κ. Πολλέ, σὰς παρακαλῶ.

Ἡ κυρία Βερνιέ εἶχε σταματήσῃ ὀλίγον ἐκπληκτικῶς, περιέργως πρὸ πάντων.

Ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος ὑπέκλινε:

— Κυρία, τῇ εἶπε, εὐαρεστεθε νὰ

μοὶ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μοὶ παραχωρήσετε ὀλίγας στιγμὰς συνδιαλέξεως;

— Εἰς ὑμᾶς, κύριε, καὶ τίνα λόγῳ;

— Ὀνομάζομαι Πολλέ, εἶμαι ἀρχαῖος συμβολαιογράφος, καὶ γνωρίζω τὸν Βαροδάν ἀπὸ πεντήκοντα σχεδὸν ἔτων.

— Ἀἴ, λοιπόν! τί κοινὸν δύναται νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ; Ἐκπλήσομαι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητῆ δεσποινὶς Καρδινιέ...

Ὁ Πολλέ ἐκλίνε πρὸς αὐτὴν καὶ λίαν χαμηλοφῶνως τῇ εἶπε:

— Τοῦτο τὸ κοινὸν ὑπάρχει, κυρία, ὅτι ὁ υἱὸς σὰς Ἀδριανὸς εἶνε υἱὸς τοῦ φίλου μου Βαροδά.

Ἡ δεσποινὶς Καρδινιέ εἶχεν ἐξέλθῃ, συνετῶς φερομένη.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἡ κυρία Βερνιέ διηθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ὁ Πολλέ ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς κατὰ τὸν ἄκρον τὴν φορὰν ταύτην:

— Ἐὰν δὲν με ἀκούσετε, κυρία, αὐριον θὰ ὑπάγω ν' ἀποκαλύψω εἰς τὸν ἀνακρίτην ὅτι ἡ κυρία Βερνιέ ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαροδά, κατὰ τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἐξετελέσθη τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Ἀννης.

Ἐφάνη δισταίγουσα, εἶτα δ' ὡς λαμβάνουσα ἀπόφασιν ὀριστικὴν ἐπανεῆλθε πρὸς τὴν ἐστίαν, ἐκάθισεν ἐν τῇ καθέδρᾳ καὶ εἶπεν:

— Ὁμιλήσατε, κύριε.

Δὲν παρεδίδοτο, δὲν ὠμολόγει, ἀλλ' οὐδ' ἠρνεῖτο. Τῇ ἀληθείᾳ, ὁ Πολλέ τὴν ἐθαύμασεν. Ἡ ψυχραιμία ἐκείνη ἀπέναντι κατηγορίας σαφοῦς, σχεδὸν κτηνώδους, ἐνέφαινε δύναμιν ἔκτακτον.

Ἄλλ' εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τὴν καταδαμάσῃ καὶ ἦτο βέβαιος περὶ τῶν ὄπλων του.

— Κυρία, εἶπεν, ὁ Βαροδάς εἶναι ἀθῶος. Δὲν ἐφόνευσεν αὐτὸς τὸν ἄνθρωπον τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Ἀννης. Ὁ δολοφόνος ἔχει ὡς αὐτὸς τὰ ἀρχικὰ Α. Β., ἄτινα εὐρον ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ ἐμπεπηγμένου ἔτι ἐν τῇ πληγῇ. Δὲν θέλω νὰ παρατείνω τὴν ἀγωνίαν σὰς: ὁ δολοφόνος αὐτὸς ὀνομάζεται Ἀδριανὸς Βερνιέ: εἶνε ὁ υἱὸς ὑμῶν καὶ ὁ τοῦ Βαροδά. Ἴδου τί γνωρίζω. Ἐχω ἀποδείξεις. Λοιπόν, ἀγαπῶ τὸν Βαροδάν πάσῃ δυνάμει, δὲν θέλω, ἀκούετε, δὲν θέλω νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν ἐγκλήματος, ὅπερ δὲν ἐξετέλεσε... Δὲν ἠθέλησα νὰ προβῶ περαιτέρω, πρὶν σὰς ἴδω, πρὶν σὰς ὁμιλήσω. Τετέλεσται. Τώρα τί ἀποφασίζετε...

Ἐμενεν ἀκίνητος, κεκλεισμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας.

Ὅτε ὁ Πολλέ ἐπαυσεν ὁμιλῶν ἐπεκράτησε σιγὴ ἀρκετὰ μακρὰ. Ἐπειτα εἶπεν αὐτῇ:

— Οὕτως ὁ κ. Βαροδάς παρέβη τὸν λόγον του, ἐψεύσθη εἰς τὸν ὄρκον του... Διέπραξε τέλος ἀνανδρον πρᾶξιν.

— Οὐδὲ λέξιν πλέον, κυρία. Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα—καὶ ὑμεῖς μάλιστὰ ὀλιγώτερον παντός— νὰ ὑβρίζῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις δὲν θὰ εἶχεν εἰμὴ μίαν μόνον λέξιν νὰ εἴπῃ ὅπως εὐρεταὶ ἀνοιχθῶσι πρὸ

αὐτοῦ αἰ πύλαι τῆς φυλακῆς. Διότι θυσιάζεται, ἐγκαταλείπει πλέον τὴν ζωὴν του, ἀπαρνεῖται ὀλόκληρον παρελθὸν χρηστοθείας καὶ τιμῆς... Ἐ, λοιπόν! σὰς λέγω ὅτι ὀφείλομεν νὰ τὸν σώσωμεν.

— Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι διέπραξε κακὴν πράξιν, — ναί, ἀτιμον πράξιν — ὅτε σὰς εἶπεν ὅτι μεταξύ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ὑπῆρχε θεσμός ἀτιμωτικὸς... δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ υἱὸς μου εἶνε ἰδικὸς του υἱός...

Καὶ ἐν τῇ ἀρνήσει ταύτῃ ἡ ὠραία κυρία Βερνιέ ἔθετε πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῆς, ἐξανισταμένη ὑπερήφανος ἀπέναντι τῆς ὕβρεως.

— Ὁ φίλος μου Βαρροῦ δὲν διέπραξεν ἀτιμον πράξιν... διότι δὲν ὠμίλησε.

Τότε, ὑμεῖς; ἐφευρίσκετε τὴν συκοφαντίαν ταύτην...

— Ὅχι, κυρία, δὲν ἐφευρίσκω τίποτε. Ἐγὼ, ἐγὼ μόνος ἀπέκτησα τὴν ἀπόδειξιν τῶν ὄσων βεβαιῶ. Ἄλλως, προσέξατε.

Ἄν ἀρνηθῆτε, μοὶ ἀποδίδετε τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ τότε ἐνεργῶ. Ὑπόσχομαι ν' ἀποδείξω ἐν τῷ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων τὴν ἀθωότητά του Βαρροῦ, νὰ ὀδηγήσω τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἴχνους. Ἐννοιαί σας! ἂν ὁ Ἀδριανὸς δὲν εἶνε υἱὸς τοῦ Βαρροῦ, τί μ' ἐνδιαφέρει τότε, εἴτε τὸν κατηγοροῦσιν εἴτε τὸν συλλαμβάνουσιν. Εἰς μόνος φόβος καὶ πῶς με συγκρατεῖ, ἡ πατρότης τοῦ φίλου μου. Ἄν αὕτη δὲν ὑπάρχει, εἶμαι ἀπηλλαγμένος πάσης ὑποχρεώσεως πρὸς οἰονδήποτε.

Περιέμεινε ἀπάντησιν μὴ δοθεῖσαν. Τότε δ' ἐξηκολούθησεν:

— Δὲν κάμνετε καλά, κυρία, νὰ ἐξεντλήτε τόσον τὴν ὑπομονήν μου. Εἶμαι ἀγαθός, πρῶτος, ἀσθενὴς μάλιστα τὸν χαρακτήρα. Ἄλλὰ δὲν ἀγαπῶ ἐν τῷ κόσμῳ παρὰ αὐτὸν μόνον τὸν ἄνθρωπον, καὶ χάριν αὐτοῦ ἐκνευρίσκω ὅλην τὴν ἰσχύν μου, ἥτις εἶναι πραγματικωτάτη, σὰς ὀρκίζομαι. Ὅχι σὰς εἶπω ἀκόμη ὅτι γνωρίζω. Ὁ υἱὸς σας ἦλθε τὴν πέμπτην περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ, τὸν ὅποιον ἐδίδετε, καὶ ἐκεῖ παρὰ ὑμᾶς κατὰ μέρος, σὰς ὠμολόγησε τὸ ἔγκλημα, ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐκτελέσει. Σεῖς δ' ἀνεχωρήσατε με ἐσθῆτα χοροῦ, μὲν κρυπτομένη ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην, καὶ διηυθύνθητε κατ' εὐθείαν εἰς τοῦ Βαρροῦ. καὶ τοῦτο μάλιστα ἄνευ αὐτοῦ, παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ, δύνκαμι νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω...

Ἡ κυρία Βερνιέ ἔκαμε σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς. ὡς ἵνα ἐπιβάλῃ σιωπὴν.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν. Ὁ κ. Βαρροῦ εἶνε ὁ πατήρ τοῦ υἱοῦ μου... καὶ χάριν τοῦ υἱοῦ τοῦ θυσιάζεται... ὅπερ εἶνε καθήκον του...

— Καθῆκόν του!...

— Ἐ, λοιπόν, ναί! Ἡ λέξις σας ἐκπλήττει; Ὅχι σὰς τὴν ἐξηγήσω. Γνωρίζετε τί συνέβη μόνον, ἵνα ὀμιλήσω μετὰ τοῦ θάρρους ἐκείνου, ὅπερ καταντᾷ σχεδὸν ἀλαζονεία; Ἄλλὰ, ἂν ὁ κ. Βαρροῦ ἦτο ἐδῶ καὶ σὰς ἤκουεν ὀμιλοῦντά μοι οὕτως, θὰ σὰς ἐρράπιζε, κύριε...

Εἶχεν ἡμιγεροθῆ, καὶ ἐν τῇ στάσει τῆς

ταύτῃ, ὁ Πολλέ, ὀλίγον ἐκπληκτός, ἔβλεπε τὴν ἀποκάλυψιν πάσης τῆς ἐξουσίας, ἣν ἡ γυνὴ αὕτη ἠδύνατο ν' ἀσκήσῃ. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ἡ ὀργὴ ἐξέφαινε καθαρώτερον τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δεσποτικοῦ ἐκείνου προσώπου, ἠσθάνετο ἑαυτὸν μικρὸν ἀπέναντι αὐτῆς, ἀπέναντι τῆς αὐθαδείας ἐκείνης, ἥτις ἦτο βεβαία περὶ ἑαυτῆς.

— Ἄ! εἴσθε ὁ φίλος τοῦ κ. Βαρροῦ, ἐπανελάθεν. Ὁ πεντηκονταετὴς φίλος του! Σὰς ὠμίλησέ ποτε περὶ ἐμοῦ; Σὰς εἶπεν ὅτι ὑπῆρξεν ἐραστής μου;

— Ὅχι, ποτέ.

— Καὶ ὅτι ἀπέκρυψεν ἐπὶ εἰκοσι πέντε ἔτη, θέλετε νὰ τὸ κηρύξῃ σήμερον μεγαλοφώνως, καὶ διατί; Ἴνα ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν του παραδίδων τὴν τοῦ υἱοῦ του! Ἐ, πολὺ ὠραία, κύριε! Ἡ τὸν γνωρίζετε πολὺ κακὰ, ἢ ἤξεύρετε καλῶς, ὅτι θὰ σιγήσῃ...

— Ἄλλὰ δὲν θέλω νὰ καταδικασθῆ! ἀνεφώνησεν ὁ Πολλέ δι' ἀπέλπιδος φωνῆς.

— Δὲν θ' ἀποθάνῃ. Ὅχι τύχη ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων... καὶ βραδύτερον θὰ λάβῃ τὴν χάριν του.

— Καὶ ὑποθέτετε ὅτι θὰ ἐπιτρέψω νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κάτεργον ὁ ἄνθρωπος αὐτός;...

— Ἐὰν προσβάλετε ἐμὲ ἢ τὸν υἱόν του, θ' αὐτοχειρισθῆ, καὶ σεῖς τότε θὰ εἴσθε ὁ καταδικάζων αὐτὸν εἰς θάνατον...

Ἠγέρθη καὶ ἀτενὴς ἐνώπιον τοῦ μεθ' οὗ συνδιελέγετο, ἐπανελάβε διὰ φωνῆς ὑποκώφου:

— Προτιμῶ νὰ γνωρίζετε τὰ πάντα. Ἄν ἐπραξά καλῶς ἢ κακῶς νὰ ἐμποδίσω τὸν μετὰ τοῦ κ. Βαρροῦ γάμον, τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν. Ὑπανδρεύθη ἐπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ συζύγου μου, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ... πολλάκις. Ἡ ἀνάρρωσις ἐπῆλθεν. Ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου. Τὸν ἀπώθησα, τῷ εἶπον ὅτι τὸν ἐμίσησιν. Ἐψευδόμην ἄλλως τε, τὸ ἐνόησε, καὶ ἠδυνήθη νὰ με κληρονομήσῃ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῷ ἔδωκα τὴν τιμὴν μου καὶ αὐτός μοι ἔδωκε τὴν ζωὴν του. Καὶ αὕτη ἡ συνθήκη ἐκτελεῖται σήμερον.

Ἡ Ναί, ὁ υἱὸς μου, ὁ υἱὸς μας ἐφόνευσεν τὸν ἄθλιον ἐκείνον τοκογλύφον. Γνωρίζετε διατί; Διότι ὁ σύζυγός μου, ὑπακούων εἰς ἔνστικτον, ὅπερ οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ κατεκνήσῃ, ἐμίσησε πάντοτε, μισεῖ σήμερον ἀκόμη τὸ παιδίον αὐτό διότι ἡ παιδική του ἡλικία, ἡ νεότης του, ἡ ἐφηβική του ἡλικία κατεδιώχθησαν χυμπερῶς, αἰσχυρῶς... Ναί, εἶνε κακός, εἶνε ὑποκριτής, εἶνε κτηνώδης, αὐτός ὁ υἱός.

Ἡ Τίς πταίει; Τίς τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν ζωὴν; Τίς διέπραξε τὸ ἔγκλημα τοῦτο, τοῦ νὰ δώσῃ τὴν ὑπαρξιν εἰς ὃν, ὅπερ δὲν ἠδύνατο μήτε νὰ προστατεύσῃ, μήτε νὰ ὑπερασπίσῃ...

Ἡ Τοῦτου τοῦ ἐγκλήματος, οὐτινος ὑπῆρξα συνένοχος, ἔστω! πιστεύετε ὅτι δὲν ὑπέστην ἐγὼ τὴν τιμωρίαν; Εἰς οὐδὲν λογιζέσθε τὰς ἀγωνίας, τὰς κρυφίας

ταπεινώσεις, ἃς ὑπέφερα! Καὶ ὅταν τὸν εἶδον αὐξάνοντα τὸν νέον αὐτὸν τὸν κακόν, μήπως τὸν κατηγόρησα;

Ἡ Δὲν ἐννοεῖτε πόσον, γνωρίζουσα, αἰσθανομένη αὐτὸν ἀντάρτην εἰς πάσας τὰς προτροπὰς μου, βλέπουσα αὐτὸν βαθμηδὸν καταβυθιζόμενον εἰς τὸ βάραθρον τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς κακίας, ἐθασανίσθη ἐν τῇ ἀγάπῃ μου ὡς μητρός... ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ μου; Ναί, τῇ ὑπερηφανίᾳ μου! Διατί νὰ μὴ τὸ ὀμολογήσω;

Ἡ Καὶ ὁ υἱὸς αὐτός, εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκα τὰ πάντα, ἰδοὺ ἔρχεται μίαν ἡμέραν, ἄγριος, καὶ μοῦ φωνάζει:

«— Ἐφόνευσεν ἕνα ἄνθρωπον!

Ἡ Τότε εἶπον κατ' ἐμαυτὴν:

«— Δὲν δύναμαι πλέον τίποτε ἢ ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ πατρός του τώρα!»

Ἡ Γνωρίζετε ὅτι ἦτο χαμένος τὸ ἐγχειρίδιον ἀνήκεν εἰς αὐτὸν καὶ ἔφερε τὰ ἀρχικά του. Εἶχεν ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τοῦ δολοφονηθέντος, — ἐν στιγμῇ μανίας, λύσσης ἐκδικητικῆς, ἐνεκεν ἀναριθμητῶν αἰσχροκερδιῶν — τὰς συναλλαγματοκίας, ἃς εἶχον ἤδη πληρώσῃ καὶ τὰς ὁποίας ἠρνοῦντο νὰ τῷ ἀποδώσωσιν, ἀπειλοῦντες αὐτὸν διὰ καταδιώξεων, καὶ πρᾶγμα φοβερόν, δι' ἀπαιτήσεως τῶν χρεῶν παρὰ τοῦ πατρός του... παρὰ τοῦ συζύγου μου, τοῦ ἐχθροῦ καὶ δημίου του... Ἄλλὰ δὲν εἶχε σκεφθῆ ὅτι ἐγγράφα μετὰ τὸ ὄνομα του θὰ ἔμενον παρὰ τῷ ἀθλίῳ ἐκείνῳ... Ἐκτός τούτου τὸν εἶχον ἴδῃ εἰς τὴν κλίμακα ἢ ἐνδυμασία του, τὸ κόψιμον τῆς γενειάδος του εἶχον σημειωθῆ...

Ἡ Κατ' εὐθείαν ἐπορεύθη εἰς τοῦ Βαρροῦ καὶ τῷ εἶπον:

«— Θέλετε ὁ υἱὸς μας ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ τῆς λαίμοτμου, καὶ ἐγὼ ν' ἀποθάνω ἐξ αἰσχύρος καὶ ἀπελπισίας;

Ἡ Καὶ χάριν τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς μητρός ἐθυσιάσθη. Πιστεύετε ὅτι ὑπήκουσεν εἰς παροδικὴν ἐξαψιν, δι' ἣν δύναται νὰ μεταμεληθῆ; Ἀκούσατε.

Ἡ Ὁ κ. Βαρροῦ ἦλθεν, ἀνέβην παρὰ τῷ υἱῷ μου, ἔλαβον τὴν θήκην τοῦ ἐγχειριδίου καὶ τοῦ τὴν ἐνεχείρισα. Αὐτός δέ, τὴν πρῶτον, κατὰ τὰς εἴς, εἰσέδυσεν εἰς τὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἀπέθηκε τὸ χαρτοφυλάκιόν του μετὰ συναλλαγματοκίας, τὰς ὁποίας εἶχε κατασκευάσῃ ἐμπροσθεν ἐμοῦ, ὑπογράφῃ διὰ τὸ ὄνοματός του καὶ κηλιδώσῃ διὰ τοῦ αἵματός του — ἐνώπιόν μου ἐτύπησε τὸν βραχίονά του — ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς κλίμακος, ἐνθα ἀνευρέθη.

Ἡ Ὑπῆγεν εἰς μεμακρυσμένην συνοικίαν ἵνα κόψῃ τὴν γενειάδα του, ὅπως ἡ φυσιογνωμία του ἀναμνησθῆ τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὃν εἶχε συναντήσῃ... καί, ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ, περιετυλίχθη διὰ φαίου ἐπενδύτου...

Ἡ Εὐθὺς τὴν πρῶτον ἐμάθομεν ὅτι ἡ προσοχὴ εἶχε προσηλωθῆ ἐπὶ τῶν ἀρχικῶν Α. Β. καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀδριανοῦ Βερνιέ. Δὲν εἶχε μὴδὲ στιγμὴν νὰ χάσῃ. Ἄ! ἐλησμόνησα! ὁ κ. Βαρροῦ εἶχε μαζὺ του τίτλους προσόδων ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν τριακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Ἐπρεπε νὰ τὸν νομίσωσι στενοχωρημένον, σχεδὸν ἀπορον· μοι ἔδωκε πάντα ταῦτα διὰ τὸν υἱόν του!... καὶ παρεδόθη εἰς τὴν ἀρχὴν!...

Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπετέλεσε τὴν ὑψίστην ταύτην πράξιν, ὅταν ἐγὼ ἔλαβον τὸ φρικῶδες θάρρος νὰ τὴν παραδεχθῶ, νὰ τὴν ἐνθαρρύνω, τί λέγω; νὰ τὴν ἀπαιτήσω, τότε σεῖς ὁ ἥρεμος, ὁ ἥπιος, ὡς λέγετε, ἔρχεσθε νὰ μᾶς εἴπητε:

« — Πρέπει ὁ ἔνοχος ν' ἀποκαλυφθῆ καὶ ὁ ἔνοχος εἶνε υἱός, χάριν τοῦ ὁποίου διεπράξατε τὰ ἠθικὰ ταῦτα ἐγκλήματα! »

Πολὺ ὠραῖα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Αὐτὸς καὶ ἐγὼ, ἐν ταῖς δριμυταῖς βασάνοις, ἀς ὑφιστάμεθα, δοκιμάζομεν ἴσως τὰς μόνας χαραῖς, τὰς ὁποίας μᾶς ἐδόθη νὰ αἰσθανθῶμεν ἐν τῇ ζωῇ μας...

Καὶ θέλετε νὰ μᾶς τὰς ἀφαιρέσητε! Δοκιμάσατε! Παρὰ ν' ἀφήσω νὰ συλλάβωσι τὸν υἱόν μου, θὰ τὸν ἐφόνευσον ἐγὼ διὰ τῆς ἰδίας μου χειρός, καὶ θὰ ἐφονεύμην κατόπιν αὐτοῦ! Ὑπάγετε νὰ εἴπητε εἰς τὸν κ. Βαρδοῦν ὅτι ὠθήσατε εἰς τὸν θάνατον τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον. Κάμετε λοιπὸν τοῦτο, σεῖς, ὅστις λέγετε ὅτι τὸν ἀγαπάτε! »

[*Ἐπεται τὸ τέλος].

†.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΠΥΡΕΤΟΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ μετάφρασιν
Κλειοπάτρας Νικολαίδου.

Α. Σ. ΠΟΥΣΚΙΝ

Η ΒΟΛΗ

Διήγημα

[Τέλος]

Β'

Παρήλθον ἔτη τινὰ καὶ ἐξ ἰδιαιτέρων τινῶν περιστάσεων ἠναγκάσθην νὰ κατοικήσω εἰς μικρὸν χωρίον τῆς ἐπαρχίας Ν**. Ἐνησχολημένοι εἰν ἀγροτικὴν ἐργασίαν, δὲν ἔπαυον ἀναμιμνησκόμενος μετὰ τινος λύπης τὸν πρότερον θορυβῶδη καὶ ἀμέριμνον βίον· τὸ δυσκολώτερον δι' ἐμὲ ἦτο νὰ συνειθίσω νὰ διέρχωμαι τὰς ἐαρινὰς καὶ χειμερινὰς νύκτας ἐν ἐντελεῖ ἀπομονώσει.

Μέχρι μεσημβρίας κάπως ἀκόμη διηρχόμην τὰς ὥρας μου, συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ δημογέροντος, περιερχόμενος καὶ ἐπισκεπτόμενος τὰς διαφόρους ἐργασίας· ἀλλ' ἅμα ὡς ἤρχιζε νὰ νυκτώνη, ὀλοτελῶς πλέον δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. Εὐάριθμα βιβλία, εὐρεθέντα ὑπὸ τὰ ἐρμάρια, τὰ εἶχον πλέον ἀποστηθίσει.

Ὅλα ὅσα παραμύθια ἠδυνήθη νὰ ἐνθυμηθῆ ἢ ἐπιστάτης Κυρίλλοβνα μοι τὰ διηγήθη ἐπανειλημμένως· τὰ ἄσματα τῶν

γυναικῶν τοῦ χωρίου μοι ἔφερον ἀθυμίαν καὶ πληξίν. Ἦρχισα νὰ τσοῦζω κάποτε, ἀλλὰ τοῦτο μοι προὔξενει κεφαλαλγίαν. Καὶ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐφοβήθην νὰ μὴ καταντήσω μέθυσος ἀπὸ θλίψιν, δηλαδὴ ὁ θλιβερότερος τῶν μεθύσων, παραδείγματα τῶν ὁποίων πολλὰ εἶχον ἴδει εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας.

Πλησιεστέτους γείτονας δὲν εἶχον ἄλλους, ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν θλιβερῶν, ὧν ἡ συνδιάλεξις συνίστατο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς λυγμούς καὶ στοναχάς. Ἡ μοναξία καθίστατο μᾶλλον ἀνεκτὴ. Ἐπὶ τέλους ἔκαμα τὴν ἀπόφασιν νὰ κατακλινωμαι ὅσον οἶόν ἐν ἑσπέρῃ, νὰ δειπνῶ δὲ ὅσον τὸ δυνατόν ἀργά· δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου συνέτεμον τὰς νύκτας καὶ ἐπηύξανον τὴν διάρκειαν τῶν ἡμερῶν.

Τέσσαρα βέρστια μακρὰν ἐμοῦ, εὐρίσκοντο πλούσια κτήματα, ἀνήκοντα εἰς τὴν κόμησσαν Β**, ἀλλ' εἰς αὐτὰ κατῴκει μόνον ὁ ἐπιστάτης, ἡ δὲ κόμησσα ἐπεσκέφθη τὰ κτήματα αὐτῆς, ἀπαξ μόνον, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ὑπανδρείας τῆς, παρέμεινε δὲ μόλις περὶ τὸν ἕνα μῆνα. Ἐν τούτοις τὸ δεύτερον ἔαρ τῆς καθεύξεώς μου, διεδόθη ὅτι ἡ κόμησσα μετὰ τοῦ συζύγου τῆς ἔρχεται ὅπως διέληθ' ἡ θέρους εἰς τὸ κτήμα τῆς. Πράγματι οὗτοι ἀφίχθησαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου.

Ἡ ἀφιξίς πλουσίου γείτονος εἶνε σοβαρὸν συμβεβηκὸς διὰ τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων. Οἱ γαιοκτῆμονες καὶ οἱ οἰκτεῖοι αὐτῶν ὁμιλοῦσι περὶ τούτου δύο μῆνας πρότερον καὶ τρία ἔτη βραδύτερον. Ἀναφορικῶς πρὸς ἐμὲ, ὁμολογῶ, ὅτι ἡ περὶ ἀφιξίσεως νεαρᾶς καὶ ὠραίας γείτονος εἰδησις, μεγάλως ἐπενήργησεν ἐπ' ἐμοῦ ἐφλεγόμην ὑπὸ ἀνυπομονησίας νὰ τὴν ἴδω, ὡς ἐκ τούτου τὴν πρώτην Κυριακὴν ἀπὸ τῆς ἀφιξέως τῆς, ἀνεχώρησα διευθυνόμενος εἰς τὸ χωρίον ** ὅπως συστηθῶ πρὸς τὰς αὐτῶν ἐκλαμπρότητας, ὡς πλησιέστερος γείτων καὶ ταπεινὸς θεράπων.

Ὁ οἰκίτης μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ κόμητος, καὶ διηυθύνθη ὅπως μὲ ἀναγγείλῃ. Εὐρύχωρον σπουδαστήριον ἦτο κεκοσμημένον μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς πολυτελείας· πρὸς τοὺς τοίχους παρετηροῦντο βιβλιοθήκαι, ἐφ' ἐκάστης τῶν ὀπίσθων ὑπῆρχεν ὀρειχάλκινος προτομὴ ἄνωθεν τῆς μαρμαρίνης θερμάστρας ὑπῆρχε πλατὺς καθρέπτης· τὸ δάπεδον ἐκάλυπτε πρασίνη ἐρέα καὶ τάπητες.

Συνειθισμένος εἰς τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ ἀπέριττον τῆς πτωχικῆς γωνίας μου καὶ πρὸ πολλοῦ μὴ ἰδὼν ξένα πλοῦτη, κατελήφθην ὑπὸ δειλίας τινὸς καὶ ἀνέμενον τὸν κόμητα μετὰ τινος παλμοῦ, ὡς ὁ θεσιθῆρας ἐπαρχιώτης ἀναμένει τὴν ἐξοδὸν τοῦ ὑπουργοῦ. Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ εἰσῆλθεν εὐειδῆς ἀνὴρ, ἡλικίας τριάκοντα καὶ δύο περίπου ἐτῶν.

Ὁ κόμης μ' ἐπλησίασε μὲ ὕψος εἰλικρινῆς καὶ εὐμενῆς προσέστατον νὰ λάβω θάρρος καὶ ἤρχισα αὐτοπαυσθαιόμενος, ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ προέλαθε. Ἐκαθήσασμεν. Ἡ συνδιάλεξις του, ἐλευθέρα καὶ φιλική, ταχέως

διεσκέδασε τὴν ἀπαγορευθεῖσαν συστολήν μου· ἤρχισα νὰ συνέρχωμαι, ὅτε αἴφνης εἰσῆλθεν ἡ κόμησσα καὶ κατελήφθην ὑπὸ πλείονος ἢ πρότερον ταραχῆς. Ἦτο πρᾶγματι καλλονή. Ὁ κόμης μὲ παρουσίασεν· ἤθελον νὰ φανῶ ὁμιλητικὸς ἀλλ' ὅσφ μᾶλλον προσεπάθουν νὰ λάβω ὕψος ἀβίαστον, τοσοῦτον ἡσθανόμην, ἑαυτὸν ἀδέξιον. Ἐκεῖνοι, ὅπως μοι δώσωσι καιρὸν νὰ συνέλθω καὶ ἐξοικειωθῶ εἰς τὴν νέαν γνωριμίαν, ἤρχισαν ὁμιλοῦντες ἀναμεταξύ των, φερόμενοι πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς φίλον γείτονα καὶ ἀνευ φιλοφρονήσεων.

Ἐν τούτοις ἐγὼ, ἤρχισα νὰ βεδίζω ἐμπρὸς ὀπίσω, θεώμενος τὰς εἰκόνας καὶ τὰ βιβλία. Δὲν εἶμαι γνώστης τῶν εἰκόνων, μίαν ὅμως τούτων ἐκίνησε τὴν προσοχήν μου. Παρίστα τοπειόν τι τῆς Ἐλβετίας, ἐν αὐτῇ μ' ἐξέπληξεν, οὐχὶ ἡ τέχνη, ἀλλὰ διότι ἡ εἰκὼν ἔφερε δύο σφαίρας ἐμπεπηγμένας ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης.

— Ἴδου ἐπιτυχῆς βολή, εἶπον, ἀποταθεῖς πρὸς τὸν κόμητα.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· πολὺ ἀξιοπαρατήρητος βολὴ Σεῖς σκοπεύετε καλῶς; ἐξηκολούθησεν.

— Ἐξαιρέτα, ἀπάντησα, χαίρων, διότι ἡ συνδιάλεξις ἔθιγεν ἐπὶ τέλους ἀντικείμενον ἐνδιαφέρον με. Εἰς τριάκοντα βημάτων ἀπόστασιν ἐπὶ παιγνιοχάρτου δὲν ἀποτυγχάνω, ἐννοεῖται, μὲ πιστόλια γνωστά μοι.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἡ κόμησσα μὲ ὕψος μεγάλου ἐνδιαφέροντος· καὶ σύ, φίλε μου, ἐπιτυγχάνεις τὸ παιγνιόχαρτον εἰς τριάκοντα βήματα,

— Κάποτε, ἀπεκρίθη ὁ κόμης· θὰ δοκιμάσωμεν. Εἰς τὸν καιρὸν μου, δὲν ἐσκόπευον ἀσχημα, ἀλλὰ πρὸ τεσσάρων ἡδὴ ἐτῶν δὲν ἔλαβον εἰς χεῖράς μου τὸ πιστόλιον.

— ὦ! παρετήρησα, τότε στοιχηματίζω ὅτι ἡ ἐκλαμπρότης σας δὲν θὰ ἐπιτύχετε τὸ χαρτίον καὶ εἰς εἴκοσι βημάτων ἀπόστασιν· τὸ πιστόλιον ἀπαιτεῖ διηνεκὴ γύμνασιν, τοῦτο τὸ γνωρίζω ἐκ πείρας. Εἰς τὸ σύνταγμα ἐθεωροῦμην εἰς ἐκ τῶν δοκιμωτέρων σκοπευτῶν.

Συνέβη ποτὲ ἐπὶ ὀλόκληρον μῆνα νὰ μὴ λάβω εἰς χεῖρας πιστόλιον· τὰ ἰδικά μου τὰ εἶχον δώσει εἰς ἐπισκευήν. Τί νομίζετε, ἐκλαμπρότατε; Τὸ πρῶτον, ἅμα ὡς ἤρχισα νὰ σκοπεύω κατόπιν, ἀπέτυχον τετράκις κατὰ σειρὰν εἰς φιάλην ἀπὸ εἴκοσι βημάτων. Εἶχαμεν ἕνα λοχαγὸν εὐφύεστατον καὶ διασκεδαστικώτατον ἄνθρωπον, ὅστις ἔτυχε παρῶν καὶ μοι εἶπε:

« — Πρέπει νὰ ἔξερῃς, φίλε μου, ὅτι τὸ χέρι σου δὲν κτυπᾷ τὴν μοποτήλια!

— Ὅχι, ἐκλαμπρότατε, δὲν πρέπει νὰ περιφρονῆτε τὴν γύμνασιν, διότι λησμονῆτε. Ὁ καλλίτερος σκοπευτῆς τὸν ἐγνώρισα, ἐγυμνάζετο καθ' ἐκάστην· τρεῖς τοῦλάχιστον φοράς πρὸ τοῦ γεύματος. Τὸ εἶχε πλέον συνειθίσει ὡς νὰ ἔπινε ἕνα ποτήρι ρακῆς».

Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἔχαιρον, διότι κατέστην ὁμιλητικὸς.

— Καί πῶς ἐσκόπευε; μέ ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἴδου πῶς, ἐκλαμπρότατε: Εἶδε, λόγου χάριν, ὅτι μία μυῖα ἐκάθησεν εἰς τὸν τοίχον... Γελάτε, κόμησσα; Σὰς ὀρκίζομαι, εἶνε ἀληθές... Βλέπει τὴν μυῖαν καὶ φωνάζει: Κοσμά, φέρε τὸ πιστόλι! Ὁ Κοσμάς ἰδοὺ τῷ φέρει πλήρες τὸ πιστόλιον. Μπάμ, καὶ καθίζει τὴν μυῖαν εἰς τὸν τοίχον!

— Τοῦτο εἶνε ἀξιοθαύμαστον! εἶπεν ὁ κόμης. Καί πῶς καλεῖται αὐτὸς ὁ κύριος;

— Σύλβιος, ἐκλαμπρότατε.

— Σύλβιος! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης, ἀναπηδήσας ἐκ τῆς θέσεώς του· ἐγνωρίσατε τὸν Σύλβιον;

— Πῶς νὰ μὴ τὸν γνωρίζω, ἐκλαμπρότατε; ἤμεθα φίλοι· εἰς τὸ σύνταγμα τὸν ἐθεωροῦμεν ὡς συναδέλφον· ἀλλ' ἰδοὺ παρήλθον ἤδη πέντε ἔτη, ἀφότου δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην περὶ αὐτοῦ εἰδησιν. Ὡστε καὶ σεῖς, ἐκλαμπρότατε, θὰ τὸν ἐγνωρίσατε βεβαίως;

— Τὸν ἐγνώρισα, πολὺ τὸν ἐγνώρισα. Δὲν σὰς διηγῆθην ποτὲ ἐν ἀξιοπερίεργον συμβεβηκός;

— Μήπως ἐννοεῖτε, τὸ ράπισμα, ἐκλαμπρότατε, τὸ ὅποιον ἔλαβεν εἰς χορὸν τινα ἀπὸ ἑνα ταραξίαν;

— Καὶ σὰς εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ ταραξίου τούτου;

— Ὁχι, ἐκλαμπρότατε, δὲν μοὶ τὸ εἶπε... Ἄ, ἐκλαμπρότατε! ἐξηκολούθησα, μαντεύσας τὴν ἀλήθειαν· συγγνώμην... δὲν ἐγνώριζον... μήπως εἴσθε ὑμεῖς;

— Ἐγὼ αὐτὸς, ἀπεκρίθη ὁ κόμης με ὕψος σφόδρα τεταραχμένον· ἡ δὲ τρυπημένη εἰκὼν εἶνε τεκμήριον τῆς τελευταίας συνεντεύξεώς μας.

— Ἄ, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ἡ κόμησσα, πρὸς Θεοῦ, μὴ τὸ διηγῆθῃς, μοὶ προξενεῖ φρίκην ὅταν τὸ ἀκούω.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ κόμης· θὰ τὰ διηγηθῶ ὅλα. Ὁ κύριος γνωρίζει πῶς προσέβαλον τὸν φίλον του, ἄς μάθῃ λοιπόν, πῶς μ' ἐξεδίκηθῃ ὁ Σύλβιος.

Ὁ κόμης μοὶ προσέφερε κάθισμα, ἐγὼ δὲ μετὰ ζωνοτάτης περιεργείας ἤκουσα τὴν ἀκόλουθον διήγησιν:

— Εἶχον νυμφευθῆ πρὸ πέντε ἐτῶν. Τὸν πρῶτον μῆνα διήλθον ἐνταῦθα εἰς αὐτὴν τὴν ἔπαυλιν. Εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ὀφείλω τὰς καλλιτέρας στιγμὰς τοῦ βίου μου καὶ μίαν ἐκ τῶν βαρυτέρων ἀναμνήσεών μου.

»Ἐσπέραν τινα ἐβαινομεν ὁμοῦ ἔριποι· ὁ ἵππος τῆς συζύγου μου ἐδυστρόπει πῶς· ἐκείνη ἐτρόμαξεν, ἀφῆκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου εἰς χεῖράς μου καὶ ἐπορεύθη πεζῇ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐγὼ προεπορεύθην. Εἰς τὴν αὐλὴν βλέπω ὄχημα· μοὶ εἶπον ὅτι εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου ἀναμένει τις, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ κοινοποιήσῃ τὸ ὄνομα του, ἀλλ' εἶπεν ἀπλῶς ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ ἴδῃ.

»Εἰσῆλθον εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον καὶ εἶδον εἰς τὸ σκότος ἄνθρωπον κατεσκονισμένον καὶ φέροντα πῶγωνα· ἴστατο

ἐδῶ παρὰ τὴν θερμάστραν. Τὸν ἐπλησίασα, προσπαθὼν νὰ ἀναμνησθῶ τὴν μορφήν του.

»— Δὲν μ' ἐγνώρισες, κόμη; μοὶ λέγει διὰ τρεμούσης φωνῆς.

»Ὁ Σύλβιος! ἀνεκραύγασα καὶ σὰς βεβαίω, ἤρθάνθην ὅτι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἠνωρθοῦντο.

»— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐξηκολούθησε· σοὶ ὀφείλω μίαν βολήν· ἤλθον νὰ κενώσω τὸ πιστόλιόν μου, εἶσαι ἕτοιμος;

»Τὸ πιστόλιόν του ἐξεῖχεν ἐξ ἐνὸς τῶν θυλακίων τοῦ ἐπενδύτου του. Ἐμέτρησα δώδεκα βήματα καὶ ἔστην ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ πυροβολήσῃ ταχέως, πρὶν ἐπιστρέψῃ ἡ σύζυγός μου. Ἐκείνος ἐβράδυνεν· ἐζήτησε φῶς. Μὰς ἔφερον κηρία· Ἐγὼ ἐκλείσα τὴν θύραν, ἀπηγόρευσα τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ὑπηρετάς καὶ παρεκάλεσα αὐτὸν αὐθις νὰ πυροβολήσῃ.

»Ἐξήγαγε τὸ πιστόλιον καὶ ἐσκόπευσε... Ἡρίθμου τὰ δευτερόλεπτα... ἐσκεπτόμην ἐκείνην... Φρικώδης παρήλθε στιγμή! Ὁ Σύλβιος κατεβίβασε τὴν χεῖρα.

«— Λυποῦμαι, εἶπε, διότι τὸ πιστόλιόν μου δὲν εἶνε γεμάτον ἀπὸ πυρῆνας κεράσων... ἡ σφαῖρα εἶνε βαρεῖα. Μοὶ φαίνεται πάντοτε ὅτι μεταξὺ μας λαμβάνει χώραν ὄχι μονομαχία, ἀλλὰ δολοφονία· ἐγὼ δὲν ἐσυνείθισα νὰ σκοπεύω ἐπὶ ἀόπλων. Ἄς ἀρχίσωμεν ἐκ νέου· ἄς ρίψωμεν κλήρους, τίς θὰ ρίψῃ πρῶτος».

»Ἡ κεφαλή μου ἐδονεῖτο... νομίζω ὅτι δὲν συγκατετιθέμην... Ἐπὶ τέλους ἐπληρώσαμεν ἀκόμη ἕτερον πιστόλιον, περιεστρέψαμεν δύο κλήρους, τοὺς ὁποίους ἔριψεν ἐντὸς τοῦ πιλικίου, ὅπερ ἐγὼ ἄλλοτε εἶχον διατρυπήσει· ἐξήγαγον καὶ αὐθις τὸν πρῶτον ἀριθμόν.

«— Ἐχεις, κόμη, διαβολευμένην τύχην, εἶπεν οὗτος διὰ μειδιάματος, ὅπερ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω. Δὲν ἐννοῶ τί συμβαίνει καὶ τί τινος ἠδυνήθη νὰ μ' ἐξαναγκάσῃ εἰς τοῦτο... ἀλλ' ἐγὼ ἐπυροβόλησα καὶ εὖρον αὐτὴν ἐδῶ τὴν εἰκόνα». (ὁ κόμης ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν διάτρυτον εἰκόνα· τὸ πρόσωπόν του ἐφλέγετο· ἡ κόμησσα ἦτο ὠχρὰ ὡς σουδάριον, ἐγὼ δὲ δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκατήσω ἐπιφώνημα).

»Ἐπυροβόλησα, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης· καί, δόξα τῷ Θεῷ, ἀπέτυχον· τότε ὁ Σύλβιος... (κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἦτο, ἀληθῶς, φοικώδης), ὁ Σύλβιος ἤρξατο σκοπεύων με.

»Αἶφνης ἡ θύρα ἠνοίχθη, ἡ Μάσσα εἰσορμᾷ καὶ μετὰ κραυγῆς ρίπτεται περὶ τὸν τράχηλόν μου. Ἡ παρουσία της μοὶ ἐπανεφέρει τὸ θάρρος. «Φιλτάτη μου, τῇ εἶπον· δὲν βλέπεις ὅτι ἀστείζόμεθα; Διατί νὰ τρομάξῃς! Πήγαινε νὰ πῆς ἐν ποτήριον ὕδατος καὶ ἐλθὲ πάλιν ἐδῶ· θὰ σοὶ παρουσιάσω ἕνα ἀρχαῖον φίλον καὶ συναδέλφον».

»Ἡ Μάσσα δὲν ἠθελε, καὶ καλὰ, νὰ πιστεύσῃ.

«— Εἰπέτε μοι, ἀλήθεια λέγει ὁ σύζυγός μου; εἶπεν ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν

φοβερὸν Σύλβιον· εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἀμφοτέροι ἀστείζεσθε;»

»— Πάντοτε ἀστείζεται, κόμησσα, τῇ ἀπεκρίθη ὁ Σύλβιος· ἀστείζόμενος, μοὶ ἔδωκέ ποτε ράπισμα, ἀστείζόμενος μοὶ διετρύπησε διὰ σφαίρας αὐτὸ ἐδῶ τὸ πιλικιον, ἀστείζόμενος πρὸ μικροῦ ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ· τῶρα ἐπῆλθε καὶ εἰς ἐμὲ ἡ ὄρεξις ν' ἀστεισθῶ...

»Καὶ ταῦτα λέγων ἠθέλησε νὰ μὲ σκοπεύσῃ... ἐνώπιον αὐτῆς!

»Ἡ Μάσσα ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του.

«— Ἐγείρου, Μάσσα, εἶνε ἐντροπή! ἀνεφώνησα μετὰ λύσσης· σεῖς δέ, κύριε, θὰ παύσητε χλευάζοντες τὴν πτωχὴν ταύτην γυναῖκα; Θὰ πυροβολήσητε, ἦ ὄχι;

»— Δὲν θὰ πυροβολήσω, ἀπεκρίθη ὁ Σύλβιος, εἶμαι ἱκανοποιημένος· εἶδον τὴν ταραχὴν σου, τὴν δειλίαν σου, σὲ ἠνάγκασα νὰ μὲ πυροβολήσῃς. Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Θὰ μ' ἐνθυμεῖσαι. Σὲ παραδίδω εἰς τὴν συνείδησίν σου».

»Ἡθέλησε νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἔστη εἰς τὴν θύραν, προσέβλεψε τὴν διατρυθεισάν εἰκόνα, ἐπυροβόλησε χωρὶς σχεδὸν νὰ τὴν σκοπεύσῃ καὶ ἐγένετο ἄφαντος. Ἡ σύζυγός μου ἔκειτο λιπόθυμος· οἱ ὑπηρεταὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸν σταματήσωσι καὶ ἐθεώρουν αὐτὸν μετὰ φρίκης. Ἐξῆλθεν εἰς τὸ περίπτερον, ἐκάλεσε τὸν ἀμαξηλάτην καὶ ἀνεχώρησε πρὶν ἔτι ἐγὼ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἣν μοὶ προϋξένησαν πάντα ταῦτα».

Ὁ κόμης ἐσίγησε. Τοιοῦτοτρόπως ἔμαθον τὸ τέλος τοῦ συμβάντος τούτου, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὁποίου τοσοῦτον μὲ εἶχε ποτε καταπλήξει. Τὸν ἥρωα αὐτοῦ οὐδέποτε ἐπανεῖδον. Λέγεται, ὅτι ὁ Σύλβιος, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν Ἀλεξάνδρου τοῦ Ὑψηλάντου, ὀδηγῶν ἀπόσπασμα ἐταιριστῶν, ἐφονεύθη κατὰ τὴν ἐν Δραγατσανίφ μάχην.

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΤΕΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Πολυξένης Κοσμά, Καν Βρουνίδου, Καν Ὀλυμπίου καὶ κκ. Ἀνάρχρον Σιμόπουλον, Ἰω. Ν. Χαϊδόπουλον, Ἰωάν. Ἀννινον, Θ. Α. Καλάρην, Χαράλαμπον Καβαδῖαν, Σπ. Β. Γαρμπῆν, Κωνστ. Δρακόπουλον, Ἰω. Πέπαν, Σπυρ. Στουπάθην, Δ. Διαμαντόπουλον, Ἡλίαν Μούλην καὶ Γεώργ. Νέγκαν. Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κωνστ. Γ. Παναγῆν. Ἀπεστάλησαν. Ἐστῶ. — κ. Γ. Παμπούκην. Ἀπεστάλησαν. Ἐλήφθησαν. — κ. Π. Κότσιαν. Λογαριασμοὶ ἀπεστάλη. — κ. Β. Νικολάου Βάρην. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν 1, 8. — κ. Ἀριστοφάνην Μπιζάκην Ἐλήφθη ἀντίτιμον «Ἐκλεκτῶν» καὶ «Ἀπομνημονευμάτων». Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Ε. Μ. Μεσολόγγιον. Ἀκατάλληλον, δυστυχῶς, διὰ τὰ «Ἐκλεκτά». — κ. Κ. Γ. Μενεξῆν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον φύλλον «Ἀπομνημονευμάτων», Φύλλα ἀπεστάλησαν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.